

ἄξιολογον, ἐβασανίσθη πολὺ μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἀραμῆ, ἐμβόηκεν εἰς πολλὴν ἀνησυχίαν περὶ τῶν σχέσεων τῆς ἰσημερίας μὲ τὰς ὑποθέσεις τοῦ Πόρθου, ἔπειτα, ἐπειδὴ τίποτε δὲν ἐκαταλάμβανεν, εἰμὴ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἔρωτός τινος τοῦ ἐπισκόπου, διὰ τὸν ὁποῖον ἦτον ἀναγκαῖον νὰ ἦναι αἱ ἡμέραι ἴσαι μὲ τὰς νύκτας, ὁ Ἀρτανιάν ἄφησε τὸ Πιερφὸν καθὼς εἶχεν ἀφήσει τὸ Μελὸν, καθὼς εἶχεν ἀφήσει τὸ φρούριον τοῦ κόμητος τῆς Φέρας. Ἐπράξε δὲ τοῦτο κυριευόμενος ἀπὸ μελαγχολίαν, ἥτις ἰδύνατο δικαίως νὰ θεωρηθῇ ὡς μία τῶν σκυθρωποτέρων τοῦ Ἀρτανιάν διαθέσεων. Μὲ τὴν κεφαλὴν σκυπτὴν, μὲ προσηλωμένον καταγῆς τὸ βλέμμα, ἀφίπων κρεμάμενα τὰ σκέλη του εἰς τὰ δύο πλευρὰ τοῦ ἵππου του, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν μὲ τὴν ἀσκαπὸν ἐκείνην σύννοιαν, ἥτις ἐνόητε ἰσοδυναμοῖ μὲ τὴν ὑψηλοτέραν εὐγλωττίαν.

— Οὔτε φίλους πλέον, οὔτε μέλλον, οὔτε τίποτε! αἱ δυνάμεις μου κατεστράφησαν, καθὼς ἡ δέσμη τῆς παρελθούσης μας φιλίας! ὦ! τὸ γῆρας ἔρχεται, ψυχρὸν, ἀδυσώπητον τυλίσκει εἰς τὸν πένθιμον πέπλον του πᾶν ὅ,τι ἔλαμπε, πᾶν ὅ,τι εὐδιάζειν εἰς τὴν νεότητά μου, ἔπειτα ῥίπτει τὸ γλυκὺ τοῦτο φορτίον εἰς τοὺς ὤμους του, καὶ τὸ φέρει μὲ ὅλα τὰ λοιπὰ εἰς τὴν ἀγανθὴ ἄβυσσον τοῦ θανάτου.

Ῥίγος κατέλαβε τὴν καρδίαν τοῦ Ἀρτανιάν, ἀνδρὸς γενναίου καὶ ἰσχυροτάτου καθ' ὅλων τῶν συμφορῶν τοῦ βίου, καὶ, δι' ὀλίγας στιγμὰς, τὰ νέφη τοῦ ἐφάνησαν μαῦρα, ἡ γῆ γλιστερά καὶ ἀργιλωδὴς καθὼς ἡ γῆ τῶν κοιμητηρίων.

— Ποῦ πηγαίνω; ... εἶπε καθ' ἑαυτὸν· τί θέλω νὰ κάμω; ... Μοναχὸς ... ὁλομόναχος, χωρὶς οἰκογένειαν, χωρὶς φίλους ... Πᾶ! ἐφώναξεν αἰφνιδίως.

Καὶ ἐκέντησε μὲ τοὺς δύο πτερνιστήρας τὸν ἵππον του, ὅστις, μὴ εὐρίων τίποτε μελαγχολικὸν εἰς τὴν παχεῖαν βρόμην τοῦ Πιερφὸν, ὠφελήθη ἀπὸ τὴν δοθείσαν εἰς αὐτὸν ἄδειαν, δείχνων τὴν φαιδρότητά του διὰ καλπάσματα συνεχοῦς, καταφαγόντος δύο ὀλοκλήρους λεύγας.

— Εἰς Παρισίους! εἶπε πρὸς ἑαυτὸν ὁ Ἀρτανιάν.

Καὶ τὴν ἐπαύριον ἐξεπέλευσεν εἰς Παρισίους.

Τὸ ταξίδιον ἐκεῖνο εἶχε διαρκέσει δέκα ἡμέρας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Τὴν 26 Σεπτεμβρίου 1848.

Ἄλλοι τόποι ἔχουν τὰς πολιτικὰς των μεταβολὰς, τοὺς κοινωνικοὺς κλονισμοὺς των· ἡμεῖς εὐτυχέστεροι ἴσως, ἔχομεν μόνον μεταβολὰς τῆς βροχῆς καὶ τοῦ καλοῦ καιροῦ. Καύσαν ἀνυπόφορος, κοινοτρός ἐκτυφλωττων, ἐτυράνουν τὰς Ἀθήνας, ὡς ἄλλοι Πεισιστρατίδαι, ἐπὶ δύο καὶ ἐπέκεινα μῆνας. Μὴ ὑποφέροντες τὴν τυραννίδα ταύτην πολλοὶ τῶν πολιτῶν μετακίστευον πανοικί καὶ ἡ πόλις τῆς Ἀθηνᾶς ἐρημοῦτο ... ὅτε αἰφνης δρυμὺ ἐπέβλεψεν ἄνωθεν τοῦ Λυκαβητοῦ τὸ ψῦχος, καὶ ἐξερράχησαν κατὰ τῆς πόλεως ἄνεμοι κρυεροὶ καὶ τρικυμίαι, καὶ ἡ ἀνεμοπόρος θυγάτηρ τοῦ ὠκεανοῦ βροχὴ ἵλθε καὶ ἐταίναξεν τοὺς

(Φυλλάδιον 27 Τόμος Β'.)

ὕγρους τῆς πλοκάμους ἐπὶ τῶν λόφων καὶ τῶν ἀγρῶν. Ὡς δὲ εἰς τὸ πρῶτον μειδιάμα τοῦ ἔαρος ἡ γῆ ἀναθάλλει καὶ ἀναγεννᾶται, τὰ θηρία ἀφίνουσι τοὺς φαλεοὺς των, καὶ τὰ φυλὰ τῶν πτηνῶν κελαδοῦντα ἐπιστρέφουσιν εἰς τὰ εὐανθὴ ἄλση των, οὕτω καὶ τῆς φθινοπωρινῆς ὥρας ἐπιστάσης αἱ Ἀθῆναι ἀνέλαβον ὅλην τὴν μαγευτικὴν των τερπνότητα.

Τὸ φθινόπωρον ἐξακολουθεῖ τερπνὸν καὶ ἐπινέφελον. Κατὰ τὴν παρούσαν ἀκριβῶς ἐποχὴν συνέπιπτε καὶ τῶν ἀρχαίων ὁ Μεταγαιτηνίων, μὴν, καθ' ὃν καὶ οἱ προπάτορές μας παραιτοῦντες τοὺς ἀγροὺς των καὶ τὰ ἀγροκήπιά των, ἐπανήρχοντο εἰς τὰς χειμερινὰς ἐστίας των καὶ ἐποίουν τὰ μεταγαιτηνιά των, ἤλασσον δηλαδὴ κατοικίας καὶ ἐντεῦθεν γείτονας. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην βεβαίως καὶ ὁ θεὸς Πλάτων, παλινოსτῶν ἀπὸ τῆς Σουινιάδος ἀκρας, ἀνέπτυσεν εἰς τοὺς μαθητάς του τὰς ὑψηλὰς ἰδέας του, ἐντὸς τῶν κήπων τοῦ Ἀκαδημοῦ, καὶ ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ μέγας οὗτος καὶ εὐρύς νοῦς, ἐδίδασκεν εἰς τοὺς περιπάτους τοῦ Λυκαίου τὰς μεγάλας αὐτοῦ θεωρίας. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην βεβαίως αἱ περικαλλεῖς ἐκείναι Μοῦσαι τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἐπεφοίτων τοῖς ποιηταῖς παρὰ τὰς εὐθαλεῖς ὄχθας τοῦ Ἰλισσοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ σκιεροῦ λόφου τῆς Ἀγροτέρας Ἀρτέμιδος!

Εἰς τὰς νεωτέρας Ἀθήνας οὐδὲν τῶν προλεχθέντων ὑπάρχει· τὸ εἰπομεν ἀνέκαθεν. Δεινὸς πολυχρόνιος χειμὼν μᾶς ἐσέρησε μακροὺς αἰῶνας ὅλων τῶν προῤῥηθέντων ἀγαθῶν· μᾶς ἐστέρησε τῶν Ἀκαδημιῶν καὶ τῶν Πλατῶνων, τῶν Λυκαίων καὶ τῶν Ἀριστοτελῶν τοῦ Ἰλισσοῦ καὶ τῶν Σόφοκλέων· ἄς ἀπολαύωμεν τοῦλάχιστον τῶν ὅσα δὲν ἡδυνήθη· νὰ μᾶς ἀφαιρέσῃ, — τοῦ ὠραίου μας οὐρανοῦ, τῶν ζεφύρων τοῦ φθινοπώρου, καὶ ἄς ἐσθρῶμεθα κατὰ τὸ παρὸν μὲ τὸν μονότονον περίπατον μας, μέχρις οὗ τὸν διαδεχθῶσιν ἄλλαι ζωρότεραι καὶ συγκινητικώτεραι διασκεδάσεις, αἱ χειμεριναὶ ... ὦ! τότε καὶ τὰ ἔργα ταῦτα καὶ αἱ ἡμέραι θέλουσιν ἔχει βεβαίως περισσώτερον ὕλην διατρίβων.

Ἐπιφυλαττόμεθα λοιπὸν διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, τὸσον μόνον προσθέτοντες εἰς τὰ περὶ Ἑλλάδος, ὅτι εὐτυχῶς δὲν ἐπαπειλούμεθα πλέον ὑπὸ τῆς χολέρας. Ἡ φθοροποιὸς αὕτη νόσος, ἐκλείπουσα κατ' ὅλγιον τὴν δυστυχῆ Τουρκίαν, ἔπου ἔθυσε καὶ ἀπώλεσε, προχωρεῖ ἐξ ἑνὸς πρὸς τὰ βορειότερα, μεταβάσας ἐν τῇ Ῥωσσίᾳ εἰς τὰς Πρωσικὰς ἐπαρχίας, καὶ ἐνσκήψασα ἤδη, ὡς λέγεται, καὶ εἰς Βερολίνον, πληθῆσασα δὲ ἐξ ἐτέρου πρὸς τὰ δυτικομεσημβρινώτερα τῆς Μετογλείου, ὅπου ἐφάνη αἰφνης εἰς τὴν νῆσον τῆς Μελίτης.

Φεῦ! τὴν αὐτὴν σχεδὸν διέγραψε πορείαν καὶ ὅτε ἐφάνη τὸ πρῶτον, μικρὸν μετὰ τὴν γαλλικὴν ἐπανάστασιν τοῦ Ἰουλίου καὶ ἐπέπεσε κατὰ τῆς Εὐρώπης, ὡς τις ἀδυσώπητος τιμωρὸς τοῦ οὐρανοῦ.

Ἐνῷ εἰσέτι ἡ Εὐρώπη εἶναι μακρὰν τῆς ποθητῆς ἡσυχίας καὶ μονιμότητος, ἔν καὶ ἡ Αὐστρία ἐδέχθη τὴν μεσολάβησιν τῶν δύο δυτικῶν δυνάμεων πρὸς εἰρηνopoίησιν τῆς Ἰταλίας· ἐνῷ εἰσέτι βραδυποροῦσα δὲν ἐπανῆλθεν ἡ ἐμπορικὴ ζωὴ καὶ δημοσία πίστις, τί δυστύχημα διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἀν' ἐξαίφνης ἐπιφανῇ ἐν μέσῳ τῆς Εὐρώπης τὸ ἀπαίσιον καὶ τρομερὸν φάσμα τῆς χολέρας; ... Ἀλλ' ἄς ἐλπίζωμεν

ὅτι οὐδὲν τούτων θέλει γίνεαι, ὅτι τὰ δεινὰ ἐτελείωσαν τῆς πολυπαθοῦς ἀνθρωπότητος, καὶ ὅτι ἀπὸ τὰς τελευταίας ἀναστατώσεις καὶ ἀνατροπὰς θέλει πηγᾶσαι νέα διὰ τοὺς θνητοὺς ἐποχὴ εἰρήνης καὶ εὐμερίας, ὥς ποτὲ προήχθη ἀπὸ τοῦ χάους, εἰς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἡ πάνσοφος αὕτη κτίσις.

Ἀλλὰ πῶς ἡ ἐνεστῶσα κατὰστασις τῆς Εὐρώπης νὰ μᾶς ἐμπνεύσῃ χρηστὰς περὶ μέλλοντος ἐλπίδας, ὅταν ὅπου τῆς Εὐρώπης καὶ ἂν στρέψωμεν τὰ βλέμματα δὲν βλέπομεν εἰμὴ κρατῆρα ἀναβράζοντα καὶ ἀπειλοῦντα ἀπὸ στιγμῆν εἰς στιγμὴν δεινὴν ἐκρηξίν, οὐδὲ φαίνεται ταχεία ἡ ἐκ τῶν παρόντων δεινῶν ἀπαλλαγὴ;

Ἐνῷ εἰς τὴν ἐθνοσυνέλευσιν τῆς Γαλλίας ἐσυζητήθησαν εἰς συνεδριάσιν διαρκέσασαν δι' ὅλης τῆς νυκτὸς καὶ μέχρι τῆς πρωτῆς αἰ συγκινητικαὶ δίκαι τοῦ Λουϊ-Βλὰν καὶ τοῦ Κωσσιδιέρ, κατηγορηθέντων ὡς συνενόχων τῶν ταραχῶν τοῦ Μαΐου καὶ τοῦ Ἰουλίου καὶ ἡ ἀρχὴ ἐξέδωκεν ἐντάλματα συλλήψεως κατ' αὐτῶν, καταφυγόντων ἤδη εἰς Ἀγγλίαν, ἐκεῖ δηλαδὴ ὅπου πρότινων μηνῶν ἐστειλαν αὐτοὶ ἄλλους, ἐνῷ τὸ ὀριστικὸν τῆς Γαλλίας σύνταγμα ὑπεβλήθη ἤδη εἰς τοὺς ἀντιπροσώτους τοῦ ἔθνους καὶ τὰ πρῶτα ἄρθρα του ἐψηφίσθησαν· τὰ Παρίσια διατελοῦσιν πάντοτε ὑπὸ κατὰστασιν πολιορκίας, ὁ Καβανιάκ πολιτεύεται ὡς ἀληθὲς καὶ ἐμβριθὲς δικτάτωρ, οἱ δὲ Γάλλοι ἔκυψαν ἄσμενοι τὰς κεφαλὰς των εἰς τὸν νέον των Ναπολέοντα καὶ πρὸς τὸν στρατηγὸν μετ' ὑποκλίσεως ἤδη προσφέρουν τὰ σεβάσματά των καὶ οἱ παλαιοὶ καὶ νέοι δημοκράται, ὧν πολλοὶ ὑπῆρξαν ἄλλοτε ὑπουργοὶ τῆς βασιλείας καὶ ἀντίπαλοι αὐτῆς.

Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἡ ἐπάνοδος τῆς ἡσυχίας εἶναι εἰσέτι μακρὰν, τῆς δὲ ἀναρχίας ἡ πολυκεφαλὸς ὕδρα ἀνυφοὶ καὶ αὖθις τὰς ἀναφυομένας κεφαλὰς της καὶ, ὠφελουμένη ἀπὸ τὰς νέας ἐκλογὰς τριῶν βουλευτῶν τῶν Παρισίων ἀπειλεῖ τὴν Γαλλίαν διὰ νέων σφαγῶν καὶ αἱμάτων. Εἶθε νὰ μὴ εἴμεθα εἰς τὴν περιεσσιν ταύτην μάντις κακῶν.

Ἄν δὲ ρίψωμεν τώρα τὸ βλέμμα μας καὶ πρὸς ἄλλα τινὰ κράτη, θέλομεν ἰδεῖ εἰς μὲν τὴν Σικελίαν τὸν βασιλικὸν στρατὸν τῆς Νεαπόλεως κανονοβολοῦντα ἐπὶ πέντε ἡμέρας καὶ κατεδαφίζοντα τὴν περικλητὴ Μεσσήνην καὶ τέσσαρας χιλιάδας λαὸν ἀνιλεῶς ἄνευ διακρίσεως κατασφαγέντα ὑπὸ τῶν ἑλβετικῶν ταγμάτων ... Ἄν δὲ πρὸς τὴν Βιέννην, πρὸς τὴν Οὐγγαρίαν, τότε ἡ θλίψις, ἡ φρίκη, ἡ ἀπελπισία μας κορυφῶται. Καὶ ἐδῶ μὲν, δύο γένη, τὸ Ματζαρικὸν καὶ τὸ Σλαβικὸν ὤμωσαν νὰ ἐξολοθρεύσωσιν ἄλληλα. Ἄν Οὐγγρος τύχῃ νὰ πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας Σλάβου, ἡ Σλάβος εἰς τὰς χεῖρας Οὐγγρου, δὲν ὑπάρχει ἔλεος οὐδετέρωθεν ... ἀναμεταξὺ των οὔτε γυναῖκας, οὔτε παρθένους, οὔτε ναοὺς εὐλαβοῦνται, οὔτε τῶν νηπίων καὶ τῶν γερόντων φείδονται ... Λέγεται ὅτι εἰς τὰς διαφόρους συμπλοκάς των δύο τούτων φυλῶν οἱ Σλάβοι ἐξωλόθρευσαν 100 περίπου χιλιάδας Ματζάρων.

Εἰς δὲ Βιέννην, ἐνῷ ἐσχάτως ἀκόμη, ὅτε ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπέσρεψεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν του, ἐνόμιζεν, ὅτι τὰ πάντα ἡσυχᾶσαν, αἰφνης εἰς τὴν τερπνὴν τὴν ἡσυχον, τὴν σοφῶς ἡδυπαθῆ ἄλλοτε πόλιν ταύτην,

ἡ παραφορὰ τοῦ λαοῦ, ὁ παροξυσμὸς, ἡ μέθη τῆς ἀνατροπῆς ἀντὶ τοῦ νὰ ἐλαττωθῇ, ἡξήθη ἐκ τοῦ ἐναντίου. Ἐσχάτως ἐστασίασαν οἱ ἐργάται, ζητοῦντες νέαν αὐξήσειν τῶν ἡμερομισθίων των καὶ νέον αἷμα ἐχύθη. Τῆς δὲ κοινωνίας ταύτης, τῆς χθὲς καὶ πρώην ἀκόμη σώφρονος, τὰ δεσμὰ ὅλα ἐξελύθησαν, διεβράγησαν, καὶ πᾶσα ἐννοια ὀσίου, τιμίου διεγράφη, ἀπώλετο. Ζητοῦσι σύστασιν νέας τινὸς θρησκείας, τὰ ἱερώτερα, τὰ τιμιώτερα ἐμπαίζονται, καὶ ἡ μεγαλῆτέρα διαφθορὰ ἐγεννήθη αἰφνης εἰς τὰ ἦθη παντὸς γένους, πάσης τάξεως πάσης ἡλικίας. Ἡ εἰκὼν τῆς παρχμαζούσης Ῥώμης δὲν ἦτον διαφορετικὴ.

Τί δὲ ἀποδοίνει ὁ πολυθρύλλητος ἐκεῖνος Παγερμανισμὸς, ὅστις εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν Γερμανῶν καθιγνητῶν καὶ φιλοσόφων κατήντισε μόνιμός τις ἰδέα, σκοτίζουσα τὸ λογικόν των; Ἄν κρίνωμεν ἐκ τῶν τελευταίων συμβάντων, ἔλεπομεν, ὅτι δὲν θέλει βραδύνει νὰ διασπασθῇ. Εἶναι γνωστὸς ὁ πόλεμος ὅστις ὑπῆρχε μεταξὺ Δανίας καὶ τῆς Γερμανίας διὰ τὸ ζήτημα τῶν δουκᾶτων τοῦ Σλέσβιγ-Ὀλστέιν. Ἡ Πρωσσία ἥτις ἡ πρώτη ἀνέλαβε τὸν ὑπὲρ τοῦ Γερμανικοῦ ἐθνισμοῦ τούτου ἀγῶνα, ἰδοῦσα ὅτι τὸ ἐμπόριόν της ὑποφέρει βλάβην σημαντικὴν διὰ τὸν ἀποκλεισμόν ὧν αὐτῆς τῶν λιμένων, συνῆψε τελευταῖον ἀναγκωχὴν, ἥτις ὑποβλήθη εἰς τὴν ἐθνοσυνέλευσιν τῆς Φραγκοφόρτης ἀπερρίφθη. Τοῦτο ὑπεχρέωσε τὸ ὑπουργεῖον τῆς αὐτοκρατορίας νὰ παραιτηθῇ ἀθρόον καὶ νέον δὲν ἡδυνήθη νὰ σχηματισθῇ. Ἀλλ' ἡ κατὰστασις αὕτη ἀπειλοῦσα νὰ ρίψῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Δημοκρατίας ὅλα τὰ Γερμανικὰ Κράτη ἐφόδῃσε τινὰς τῶν μετριοτέρων βουλευτῶν, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ ἐθνοσυνέλευσις ἐπανεληθούσα εἰς τὸ αὐτὸ ζήτημα, ἐπεκύρωσε τὴν ἀναγκωχὴν διὰ μικρὰς πλειονοψηφίας. Ἡ μειονοψηφία ἐκίνησε στᾶσιν. Τὸ αἷμα ἐχύθη, ἀλλ' ἡ κεντρικὴ κυβέρνησις κατέβαλε τοὺς στασιαστὰς διὰ τῆς συνδρομῆς τῶν Αὐστριακῶν καὶ Πρωσσικῶν στρατευμάτων. Δύω βουλευταὶ ἐφονεύθησαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς στάσεως. Καὶ μόλα ταῦτα ἡ ἰδέα τῆς δημοκρατίας κυκλοφορεῖ προβαίνουσα εἰς ὅλην τὴν Γερμανίαν. Ὁ λαὸς καὶ ὁ στρατὸς εἶναι ὑπὲρ αὐτῆς. Μικρὸν μέρος τῆς μεσεῆς τάξεως ἀντέχει εἰσέτι, φοβούμενον τὴν ἀναρχίαν.

Ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας ἀνέβαλεν αὐτοπροσώπως τὰς συνεδριάσεις τῶν Ἀγγλικῶν Βουλῶν, ὁ δὲ πρωθυπουργὸς I. Ρούσσελ μετέβη εἰς Ἱρλανδίαν διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὴν κατὰστασιν τοῦ τόπου τούτου ἐπαπειλουμένου κατὰ τὸν προσεχὴ χειμῶνα ἀπὸ μεγάλης πείνας.

Τὴν 10 τοῦ μηνὸς τούτου ἀπελύθησαν καὶ αἱ Βουλαὶ τῆς Ἑλλάδος. Μετὰ πεισματώδη μάχην μετὰξὺ αὐτῶν καὶ τῆς κυβερνήσεως, καθ' ἣν στιγμὴν ἐλέγετο ὅτι ἐμελλε νὰ πέσῃ θύμα τὸ ὑπουργεῖον, ὠπλίσθη μετὰ τὸ διάταγμα τῆς λήξεως καὶ ἐκεραυνώδωσεν ὡς ἄλλος Ζεὺς τοὺς βουλευτικούς μας Τιτάνας. Περιμένομεν νὰ ἰδῶμεν ποῦ θέλει λήξῃ ἡ μονομαχία αὕτη. Δὲν εἶναι ἔργον μας νὰ ἐξιχνιάσωμεν τὰς βουλάς τῆς Ἀρχῆς, ἡ τὰς ἀρχὰς τῶν Βουλῶν μας. Εὐχόμεθα νὰ γίνῃ τὸ συμφερότερον διὰ τὸ ἔθνος καὶ τὴν πατρίδα.

Ἀπὸ τὰς πολιτικὰς ταύτας διηγήσεις ἄς μεταβῶμεν εἰς κοινωνικὰ ἀνέκδοτα.

Ἡ σημερινὴ δημοκρατία τῆς Γαλλίας ἤρχισε νὰ ἀπομιμῇται καὶ βασιλικὰ τινα ἔθιμα. Ὑσγάτως ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας καὶ ὁ πρόεδρος τῆς ἐθνοσυνελεύσεως ἐδῶκαν συμπόσια καὶ χοροὺς, ὡς ἐδίδοντο πρὸ τίνος καιροῦ τοιαῦται εἰς τὰ βασιλεια καὶ τὰ παλάτια τῶν ὑπουργῶν. Ἡ ἐθιμοταξίς, λέγουσιν οἱ χρονογράφοι τῶν Παρισίων, εἶναι ἡ αὐτή. Μία μόνη παρετηρήθη διαφορὰ εἰς τὸν χορὸν τοῦ προέδρου τῆς ἐθνοσυνελεύσεως. Ἡ σύζυγος τοῦ προέδρου Κ. Μαράσπ εἶχε τὴν κόμην διηρυσμένην κατὰ τὸν τρόπον τῆς πρώτης Γαλλικῆς δημοκρατίας καὶ κεκοιμημένην μὲ πούδραν· καινοτομία ἢ μᾶλλον ἀρχαιοτομία ἥτις κατὰ τὴν γνώμην πολλῶν θέλει μεταβληθῇ εἰς συρμόν! Γνωρίζομεν ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ συρμοῦ πολλὰς τοιαύτας ἰδιοτροπίας του, καὶ οὐδόλως παράξενον ἔμεθα ... πλὴν, τῇ ἀληθείᾳ δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἴδωμεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τοιαύτην καινοτομίαν ἀσχημίζουσαν τὴν μαύρην καὶ πλουσίαν κόμην τῶν ἑλλανίδων μας.

Μικρά τις περὶ τῶν ὑποδοχῶν τούτων λεπτομέρεια θέλει ἴσως φανῇ ἀξία τῆς περιεργείας τοῦ ἀναγνώστου.

Ἐπὶ τῆς πρώτης δημοκρατίας, ὅταν ὁ Ναπολεὼν ἐξελέχθη πρῶτος ὑπατος ἐσημείωσεν εἰς τὰ Τουίλερια αὐτὴν ὅλως βασιλικήν. Ἐξ χιλιάδας τοῦ ἀνδρειοτέρου καὶ ἐκλεκτοτέρου στρατοῦ, διοικούμενοι ὑπὸ τεσσάρων στρατηγῶν τοῦ Λάνου, Βεσσιέρου, Δαβούς, καὶ Σουλτ, ἦσαν οἱ σωματοφύλακες του. Ὀκτὼ ὑπασπισταὶ οἱ δορυφόροι του. Τὸ παλάτιόν του εἶχεν αὐλάρχην τὸν στρατηγὸν Δουρὼν καὶ, διὰ νὰ μετριάσῃ τὴν στρατιωτικὴν ταύτην πρόσοψιν, συνεπλήρουν τὴν θεραπείαν τῆς ὑπατικῆς αὐλῆς, εἰς σύμβουλος τοῦ κράτους, τέσσαρες διοικηταὶ τοῦ παλατίου καὶ τέσσαρες κύριαι τῆς τιμῆς, ἀκόλουθοι τῆς Κ. Βονοπάρτου. Αἱ συναναστροφαὶ τοῦ Βονοπάρτου δὲν ἦσαν διόλου κατώτεραι κατὰ τὴν λαμπρότητα τῶν τῆς υπερφάνου αὐλῆς τῆς Μαριίας Ἀντωνέττας. Ἐβλεπεσιν ἐνταῦθα τοὺς περιφημοτέρους φιλοσόφους καὶ συγγραφεῖς τῆς ἐποχῆς, τὸν Καβαγιάν, τὸν Γαρά, τὸν Σιερά, τὸν Φοντάν, τὸν φίλον τούτων μετέπειτα τοῦ αὐδιόμου Σαταβριάν, τὸν Λαγγράνζ, τὸν Λαπλὺς κλπ.

Ἡ Ἰωσηφίνα, σύζυγος τοῦ στρατηγοῦ καὶ μία τῶν χαριεστέρων γυναικῶν τοῦ αἰῶνος τῆς, αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ αὐτοῦ, Καραλίνα, Ἑλίζα καὶ Παυλίνα, διαπρέπουσαι κατὰ τοὺς τρόπους, τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καλλονὴν, πολλὰ ἄλλα κυρία, ὧν αἱ οἰκογένειαι ἐπλήρουν ἄλλοτε τὴν αὐλὴν τῶν Τουίλλερίων, ἐδίδον εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ πρώτου Ἰπάτου φυσιογνωμίαν, λαμπρότητα καὶ χάριν ὅλως μοναρχικὴν. Ὅταν ὁ Βονοπάρτης ἐδέχετο εἰς τὰς συναναστροφάς του τὸ διπλωματικὸν σῶμα, ὁ εὐτυχὴς οὗτος στρατιώτης, ὡς οἱ παλαιοὶ μονάρχαι, παρήλαττε τὰς σειράς τῶν πολυαριθμῶν ξένων του, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς ἐπιτελεῖς του καὶ συνακολουθούμενος ὑπὸ τῆς Ἰωσηφίνης, ὅπισθεν τῆς ὁποίας, μεμακρυσμέναι εὐσεβάτως, ἤρχοντο αἱ γυναῖκες τῆς αὐλῆς.

Σήμερον ἔχει καὶ ὁ στρατηγὸς Καβαγιὰν κατοίκημα χορηγηθὲν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἔθνους, καὶ δέχεται κόσμον εἰς τὴν οἰκίαν του· ἀλλ' ἡ οἰκία του δὲν εἶναι παλάτιον. Ἐπικρατεῖ εἰς τὰς συναναστροφάς αὐτοῦ δημοκρατικὴ τῶνόντι αὐστηρότης καὶ ἀπλότης, καὶ διακρίνονται αὐταὶ τῶν ἄλλων μόνον κατὰ τὸ ἦθος τοῦ οἰκοδεσπότου ἔχοντος τι αὐστηρὸν καὶ σοβαρὸν. Ὁ στρατηγὸς Καβαγιὰν ὀρθὸς πλησίον τῆς ἐστίας δέχεται πάντας τοὺς ἀναγγελλομένους φίλους του καὶ μετὰ φιλοφροσύνης μὲν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ δαψιλεύῃ, ὡς ἔπραττε εὐκολώτατα τοῦτο ὁ Φίλιππος, χειραψίας. Πρὸς τὸ ὥρχιον δὲ φύλον, ὁ νέος στρατηγὸς φέρεται ὑποκλινέστερος· ὅταν ἀνγγέλλεται κυρία τις, ὑπάγει εἰς προῦπαντήσιν της, τῇ δίδει τὸν βραχίονα, τὴν ὁδηγεῖ παρὰ τὴν γραμμὴν τοῦ καὶ ἀφοῦ ἀνταλλάξῃ λόγους τινὰς περιποιητικούς ἐπιστρέφει εἰς τὴν ἐμπροσθεν τῆς ἐστίας θέσιν του. Ἀλλ' ὅσον μεγάλη καὶ ἀν ἔναι ἡ ἀπλότης αὐτῇ εἰς ἄνθρωπον, ὅποιος φαίνεται σήμερον ὁ Καβαγιὰν, οὐδόλως δύναται νὰ συγκριθῇ μὲ τὴν τοῦ πρώτου καθιδρυτοῦ καὶ προέδρου τῆς Ἀγγλοαμερικανικῆς δημοκρατίας. Ὅταν ὁ Σατωβριάν ὑπῆγε μὲ ἐνθουσιώδη καὶ ποιητικὴν καρδίαν νὰ πλανηθῇ εἰς τοὺς ἀπωτάτους δρυμῶνας τῆς Ἀμερικῆς, πρώτη φροντίς του ἦτο νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν μέγαν ἄνδρα. Ἐὖς δὲ τὸν Βασιγκτῶνα, οἰκοῦντα, ὡς ὁ Φωκίων ἄλλοτε καὶ ὁ Κιγκινάτος, ταπεινὴν τινα οἰκίαν καὶ ἔχοντα ἀντὶ πάσης θεραπείας, μίαν γραμμὴν ὑπηρετρίαν. Ἡ ἀπλότης καὶ αὐστηρότης αὐτῇ παραβαλλομένη πρὸς τὰ ἀληθῶς μεγάλα τοῦ ἀνδρὸς ἔργα καὶ τὴν δόξαν του, πόσον ἀναδεικνύουσιν αὐτὸν λαμπρότερον, παρ' ἂν περιεκυκλοῦτο διὰ τῆς μεγαλοπρεπειᾶς τῆς ὑπατικῆς αὐλῆς τοῦ Βονοπάρτου!

Εἰς τὸ προλαβὼν ἄρθρον μας ἐν παρόδῳ ἀνεφέραμεν ὅτι στρατὸς μυριοπληθὺς γυναικῶν κατεκάλυψε καὶ διήρχετο τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων. Εἰς τὰς τελευταίας ὅμως ἐφημερίδας τῆς Γαλλίας ἀπαντῶμεν πραγματικῶς, ὅτι ὑπὲρ τὰς 100, 150 χιλιάδας τῶν Ἀμαζόνων τούτων ἐμελέτων νὰ συρρεύσωσιν αἰφνης ἀφ' ὅλων τῶν μερῶν τῶν Παρισίων καὶ νὰ ἐμφανισθῶσι διὰ μιᾶς ἐμπροσθεν τοῦ βουλευτηρίου, ἐπὶ προφάσει, ὅτι ἤθελον νὰ ἐπιδώσωσιν εἰς τὴν ἐθνοσυνέλευσιν αἵτησιν συγχωρήσεως ὑπὲρ τῶν ἀνταρτῶν τοῦ Ἰουνίου. Ἡ εἰδήσις αὕτη περὶ τὰς 4 — 5 ὥρας τῆς ἐσπέρας ἐκοινοποιήθη θετικῶς εἰς τὸν πρόεδρον τῆς συνελεύσεως, συνεδριάζουσας τότε, καὶ ἀμέσως τὰ στρατεύματα ἐτέθησαν εἰς κίνησιν· αἱ φρουραὶ τοῦ βουλευτηρίου ἐδιπλκασίσθησαν καὶ ἐν τάγμα ὁρακόντων ἐπροχώρησε μέχρι τῆς Κρηπίδος τῶν Τουίλλερίων, διὰ νὰ ἐμπόδισθαι πᾶσαν ἀπόπειραν τοῦ γυναικείου τούτου στρατοῦ. Εἰς τὰς 5 καὶ 1½ ὥρας ἐκ τῶν βουλευτῶν ἐνεχείρισαν εἰς τὸν πρόεδρον ἀναφοράν, φέρουσαν τὰς υπογραφὰς τῶν μητέρων, τῶν γυναικῶν, τῶν θυγατέρων, τῶν ἀδελφῶν, καὶ τῶν συγγενῶν τῶν ἀνταρτῶν τοῦ Ἰουνίου, αἵτινες ἐδέοντο παρὰ τῆς ἐθνοσυνελεύσεως νὰ χορηγηθῇ εἰς αὐτοὺς ἀμνηστεια. Ἡ γυναικεία αὕτη δῆλωσις ἐν τούτῳ εἶχε προχωρήσει μέχρι τῆς ὁδοῦ Ρίβολι, ἀλλ' ἐκεῖ τὴν ἐσταμάτησεν ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ τοῦ στρατιωτικοῦ σώματος.

Ἐρρέθη ἐν Παρισίοις, ὅτι τὴν γυναικείαν ταύτην ἐκστρατείαν ἠθέλησαν νὰ μεταχειρισθῶσιν ὡς ἀφορμὴν οἱ ὀπαδοὶ τοῦ δουκὸς τοῦ Βορδῶ διὰ νὰ εὕρωσι καιρὸν νέαν νὰ ἐπιχειρισθῶσιν ἐπίθεσιν κατὰ τῶν καθεστῶτων. Ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, ἔπρεπε φαίνεται, κατὰ τὴν παράδοξον ταύτην ἐποχὴν νὰ ἴδωμεν καὶ ἀπεικόνισμά τι τῶν μυθολογουμένων ἐκεῖνων Ἀμαζόνων, γυναικῶν αἵτινες ὀπλισθεῖσαι κατὰ τῆς τυραννίας τῶν ἀνδρῶν, ἐκήρυξαν ἀσπονδον κατ' αὐτῶν μῖσος καὶ πόλεμον αἰώνιον, ὅστις ἤθελε διαρκεῖ καὶ μέχρι τοῦδε, ἂν δὲν ἡμέτερον αὐτὰς εἰ Σκύθαι, καθὰ διηγεῖται ὁ ἀφελὴς Ἡρόδοτος.

Ἀνέγνωμεν ἐσχάτως εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς ἐφημερίδας, ὅτι ὁ περιώνυμος Ἀγγλος ἀστρονόμος R. Koby προεῖπε τὴν κατὰ τὸ ἐνστώδες ἔτος ἐμφάνισιν τοῦ μεγάλου κομήτου τοῦ ἀναφανέντος εἰς τὰ 1264 καὶ ἐπανελθόντος εἰς τὰ 1556. Ἡ περίοδος αὐτοῦ, ἐξ ἑτῶν 292, συμπίπτει ἐφέτος. Περί τοῦ κομήτου τούτου διηγοῦνται οἱ σύγχρονοι συγγραφεῖς τὴν ἐξῆς ἀξιοσημείωτον περίστασιν. Κατὰ τοὺς τέσσαρας μῆνας τῆς ἐμφανίσεώς του ὁ πάπας Οὐρβανὸς ἐνόησε καὶ ἀπεβίωσεν ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ κομήτης ἔπαυσε νὰ ἴναι ὁρατός. Ἀλλὰ, κατὰ ἀναλογία, εἰς τὰ 1848 δὲν ἐπαπειλεῖται μόνος ὁ Πάπας· ὁ κομήτης οὗτος, ὅστις, ὡς ἀναφέρει εἰς τι σύγγραμμά του ὁ Ρογήρος Βάκων, προήχθη διὰ τῆς κρεττῆς τοῦ Ἄρεως, εἶναι πολεμικός, καὶ ἐπαπειλεῖ τὸν κόσμον διὰ διχονοιῶν, ταραχῶν, αἱματοχυσιῶν, κλπ. κλπ. Δὲν παρετηρήσαμεν τὰς οὐρανίους ἐκτάσεις διὰ νὰ ἴδωμεν ἂν ὁ ῥηθεὶς κομήτης ἐφάνη ἤδη, διότι προσελέγετο διὰ τὸν Ἰούλιον, ἀλλὰ δὲν ἦτον φαίνεται ἀνάγκη τῆς ἐμφανίσεώς του διὰ νὰ συμβῶσιν ὅσα ὑπ' αὐτοῦ ἐπαπειλοῦντο. Ἀπόλωλε δὲ ὁ κόσμος, ἂν φανέντος αἰφνίς τοῦ κομήτου, ἡ διαγνώσις τοῦ Βάκωνος πρότερον ἀκόμη περισσώτερον νὰ ἀληθεύσῃ...

Τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατον, λέγομεν καὶ ἡμεῖς μετὰ τοῦ συμβούλου Στρυκ, τοῦ ὁποίου τὸν λόγον δὲν ἀπηξίωσαν νὰ ἐνθυμηθῶσιν, ἐν μέσῳ τοσούτων καὶ τηλικούτων συμβάντων, οἱ σπουδαιότεροι τῶν σημερινῶν πολιτικῶν. Τὸ ἱστορικὸν τοῦτο ἀνέλθοτον τὸ δίδομεν ὡς συνταγὴν ἱατρικὴν εἰς τοὺς ὅσοι ἀποβάλλουσι τὴν γενναϊότητά των, τὰς ἐλπίδας των, κατὰ πᾶσαν μεταβολήν τῆς τύχης. Ὁ σύμβουλος Στρυκ ἐμβῆκεν εἰς τὴν ζωὴν μὲ ὅλην τὴν ἰλαρότητα καὶ γαλήνῃν βελτιωριστοῦ τοῦ γερμανικοῦ Ῥήνου. Εἶχεν ἕνα φίλον, τὸν καλλιτέρον τῶν φίλων, εἶχε μίαν ἐρωμένην, τὴν πιστοτέραν τῶν ἐρωμένων. Ἀποθνήσκει συγγενὴς του τίς εἰς Ἀμστελδάμον καὶ τῷ ἀρίνει οὐ μικρὰν κληρονομίαν. Ὁ Στρυκ ἐπιρροτίζει τὸν φίλον του νὰ μεταβῇ καὶ παραλάβῃ ἀπὸ μέρος του τὰ σημαντικὰ τῆς κληρονομίας του ποσά. Ὁ φίλος τὰ παραλαμβάνει καὶ γίνεται ἄφαντος. Ὁ Στρυκ τρέχει κατόπιν τοῦ φίλου του· καὶ ἐν τῷ μεταξύ ἡ πιστὴ ἐρωμένη του πληροφορηθεῖσα ὅτι ὁ ἐραστής της ἔμεινεν ἐπὶ ξύλου κρεμάμενος νυμφεύεται τὸν ἀντίζήλόν του.

— Εἶναι δυνατόν; ἐπεφώνησε δις ὁ προδεδωμένος φίλος καὶ ἐραστής.

Ἀναγκάζομενος ν' ἀπαντήσῃ αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν δυ-

νατὸν, λέγει, καὶ ἔκτοτε τὴν ἀπάντησιν ταύτην ἐφάρμοσεν εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις τοῦ ματαίου τούτου κόσμου.

Ἡ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος γαλλικὴ ἐπανάστασις ἐκρήγνυται.

— Εἶναι δυνατόν οἱ Γάλλοι νὰ παραιτήσῃσι τὴν ἀρχαίαν μοναρχίαν των; ἐρωτῶσιν ἐνῶπιον τοῦ Στρυκ.

— Δυνατόν, ἀποκρίνεται οὗτος.

— Καὶ φρονεῖς, λέγει ὁ ἐκλέκτωρ τῆς ἐπικρατείας, εἰς ἣν ἑκατοῖκε ὁ Στρυκ, ὅτι καὶ οἱ ὑπῆκοοί μου θέλουν ποτὲ ἀκολουθήσει τοιοῦτον ὀλέθριον παράδειγμα;

— Δυνατόν, ἀποκρίνεται ὁ Στρυκ, ὅςιν ὑποπίπτει εἰς ὀργήν, διότι ἀμφίβαλλε περὶ τῆς πίστεως τῶν ὑπῆκόων τῆς Α. Β. Υ.

Οἱ Γάλλοι δημοκράται διαβαίνουνσι τὸν Ῥήνον καὶ ὁ Στρυκ κατατρεγμένος τὸ πρὶν, ἀνυψοῦται εἰς ἐπίσημον θέσιν. Μετὰ τινα καιρὸν, λέγει πρὸς αὐτὸν ἐπιτροπὸς τις τῆς Γαλλικῆς δημοκρατίας, ἂν ποτε ἄνθρωπος σωφρονῶν ἡμπορῇ νὰ υποθέσῃ δυνατόν πλεόν τὴν ἐπᾶνοδον τῆς μοναρχίας.

— Δυνατόν, λέγει πάλιν ὁ Στρυκ, ὅστις ἀποβάλλεται ἐκ δευτέρου τῆς θέσεώς του.

Εἰς τῶν βασιλείων, τοὺς ὁποίους ἐσπείρεν ἀφειδῶς εἰς τὴν Εὐρώπῃν ὁ Ναπολέων, τὸν δέχεται τελευταῖον σύμβουλόν του, καὶ ὅτε ἡ τύχη τοῦ μεγάλου κατακτητοῦ ἤρχισε νὰ ὀπισθοδρομῇ, τὸν ἐρωτᾷ ὁ ἡγεμὼν του ἂν φρονῇ ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ νικηθῇ ὁ Ναπολέων.

— Δυνατόν, ἀπαντᾷ πάλιν ὁ Στρυκ.

Ὅταν δὲ ἐπανῆλθον εἰς τὴν Γερμανίαν ὅλοι οἱ νόμιμοι ἡγεμόνες καὶ κατέλαβον ἀνελπίστως τοὺς θρόνους των, ὁ Στρυκ ἐθεωρεῖτο ὡς προφήτης τις, διότι τὰ πάντα, καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ νομιζόμενα ἀδύνατα, εἰς αὐτὸν δυνατὰ ἐφαίνοντο.

Ἀκόμη πρὸ ὀλίγων ἐτῶν τὸν ἡρώτων ἂν ἐνόμιζε δυνατόν νὰ λάβῃ νέας μεταβολὰς ἡ ὄψις τῆς Εὐρώπης.

— Δυνατόν, ἀπάντησε καὶ τότε ὁ Σύμβουλος Στρυκ. Αὐστραλῶς ὁ ὀλιγοσύλλαβος οὗτος προφήτης ἀπέθανε μετὰ τῶν τῶν δύο ἐπαναστάσεων τῆς τῶν 1830 καὶ τῆς τῶν 1848, καὶ δὲν ὑπάρχει διὰ νὰ μᾶς εἰπῇ τί νομίζει δυνατόν κατὰ τὰς παρούσας μεγάλας καὶ θλιβεράς ἅμα περιστάσεις.

ΓΟΡΓΙΑΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ο ΚΛΗΣ ΤΗΣ ΕΜΕΣΣΗΣ.

Καταγωγή τῆς ἱστορίας τοῦ Σουλκ.

Τὸ συναξάριον τοῦτο τοῦ Σουλκ, τὸ δραματικώτερον ἐξ ὧσιν μᾶς διεδίδασκε τὸ ζωφερόν τοῦ μεσαιῶνος πνεῦμα, διεδόθη ἐν Εὐρώπῃ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Σαikesπέρου, εἰς τὸν ὅποιον παρέσχε τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἐμπόρου τῆς Βερετίας.

Ἀλλὰ καθὼς τῶν πλείστων ἀρχαίων παραδόσεων, οὗτω καὶ ταύτης πρέπει νὰ ζητήσωμεν τὴν καταγωγὴν εἰς τὴν ἀνατολήν· ἀποδεικνύεται δὲ τοῦτο ἐν